

Arrest

**nr. 121 990 van 31 maart 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 juni 2013.

1.3. Op 22 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Koptisch christen van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Silha al-Gharbiya, Matay, in de provincie Minya. Uw vader is landbouwer. U heeft nog een broer en twee zussen, die allemaal jonger zijn dan u en nog schoollopen. Zelf was u niet zo'n studiehooft en in het vijfde jaar werd u van school gestuurd.

Ongeveer twee jaar geleden begon u te werken bij I.(...), een plaatselijke schrijnwerker en ook een christen. U deed dit werk alle dagen behalve op zondag. Op een zekere vrijdag, 26 of 27 juni 2012, kwam C.(...) F.(...), een klant en gevreesde moslim en lokale muëdzin (oproeper tot het gebed), bij uw werkgever langs. U hoorde ze ruzie maken maar weet niet waarover. U ging naar buiten en zag dat uw patron een hoofdwonde had opgelopen. Op dat moment kwam C.(...) naar u toe en liet u van schrik uw werktuig (een soort zaagmachine of freesboor) uit uw handen vallen. Het werktuig kwam terecht op het been van C.(...) die hierdoor zwaar gekwetst raakte. U rende onmiddellijk weg en ging naar uw tante F.(...) (langs moederskant) die iets verderop woonde en op haar beurt uw oom M.(...) (langs vaderskant) in Alexandrië belde met de vraag iets te doen en u te helpen. Uw oom M.(...) stuurde onmiddellijk een man om u bij uw tante op te halen. Die persoon bracht u naar Alexandrië waar uw oom u onmiddellijk naar iemand anders heeft gebracht die u moest helpen het land te verlaten.

U nam op 1 juli 2012 de boot in Alexandrië en reisde op die manier naar Europa waar u een tiental dagen later arriveerde. Op 11 juli 2012 diende u in België een asielaanvraag in. U was op dat ogenblik nog minderjarig.

U vreest bij terugkeer C.(...) F.(...), die volgens u ook een 'salafist' is, en die wraak op u wil nemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Egyptische identiteitskaart en geboorteakte neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus - overeenkomstig art. 48/4, § 2 - kan worden toegekend. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw reactie, en die van uw familieleden, na het incident in de schrijnwerkerij totaal niet logisch noch plausibel is. Alhoewel u zag dat uw baas I.(...) een ernstige hoofdwonde had en u zelf per ongeluk met uw werktuig C.(...) ernstig verwondde, deed u niks om beide gewonden te helpen, of minstens om hulp te roepen. U antwoordde dat er wel een naburige vrouw was die om hulp schreeuwde maar zelf nam u geen enkel initiatief om I.(...) en C.(...) te helpen. U zette het vervolgens op een lopen, rende onmiddellijk naar uw tante, in hetzelfde dorp maar 3 à 4 km verderop. Op haar beurt verwittigde ze uw oom in Alexandrië die onmiddellijk een kennis van een naburig dorp stuurde om u op te halen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-6). De vraag dringt zich op waarom u niet in eerste instantie naar huis vluchtte, of indien u liever bij uw tante F.(...) hulp zocht, zij niet eerst uw ouders verwittigde in plaats van een oom te contacteren die in Alexandrië en dus aan de andere kant van het land woont. Op de vraag waarom F.(...) geen contact zocht met uw ouders die naast u toch de eerste betrokkenen zijn, antwoordde u lakoniek 'wat uw vader dan wel zou kunnen doen?'. U erop gewezen dat uw vader toch op de hoogte moest worden gebracht van het incident, eerder dan een oom die veraf woont, zegt u dat u niet naar huis wou want dat de mogelijkheid bestond dat aanhangers van C.(...) u er zouden staan opwachten. Dan nog is het totaal onbegrijpelijk waarom uw tante F.(...) - waar u op dat moment veilig was - uw vader niet verwittigde van uw komst bij haar en van het gebeurde. Uw antwoord op deze vraag is totaal naast de kwestie, nl. dat niemand u met een persoon zoals C.(...) kan helpen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Minstens zou uw tante met uw vader contact moeten hebben opgenomen, al was het maar om hem te waarschuwen voor wat er was gebeurd en wat hiervan de gevolgen konden zijn voor u en het gezin. De wijze waarop u de zaken voorstelt is bijzonder onaannemelijk en doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw asielaanvraag. Daarenboven bent u niet in staat te zeggen hoe de man heette die u in opdracht van uw oom anderhalf uur later bij uw tante kwam ophalen en naar Alexandrië bracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gezien diens hulpvaardigheid én snelle interventie, én de duur van de reis naar Alexandrië, is ook dit niet geloofwaardig.

In dezelfde context is het niet aannemelijk dat u of uw familie, niet heeft getracht om deze zaak met C.(...), of met de politie te regelen en uit te klaren. U verklaart dat u C.(...) per ongeluk met een handwerktuig heeft verwond, dit overigens pas nadat C.(...) zelf uw werkgever al had toegetakeld. Dat u dit ongeluk niet direct met de betrokkene(n) probeerde te regelen of uit te praten is opmerkelijk. Door onmiddellijk te vluchten - zonder hulp te halen - maakte u zich extra verdacht. Het zou in de gegeven omstandigheden veel plausibeler zijn geweest mocht u het gebeurde onmiddellijk hebben toegelicht aan de hulpdiensten en/of de politie en uw getuigenis - eventueel bijgestaan door uw vader - hebben afgelegd of een bemiddelingspoging hebben ondernomen. Uw ingrijpende reactie om direct naar Alexandrië te vluchten en van daaruit quasi onmiddellijk het land te verlaten staat niet in verhouding tot de ernst van de feiten die zich hebben voorgedaan, met name een ongeluk waarbij u iemand aan het been blesseerde (zie gehoorverslag CGVS, pp. 5 tot 7). Zelfs al geeft u aan dat C.(...)

connecties heeft bij de overheid, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande en is dit op zich geen voldoende reden om niet te getuigen van het gebeurde én onmiddellijk het land te ontvluchten, minstens had u hiertoe een poging kunnen ondernemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Overigens blijkt het met de blessure van C.(...) - volgens u - nog mee te vallen, wat nogmaals de ernst van dit incident relativeert. U weet dat zijn been in het gips moest maar dat hij desondanks nog altijd met zijn Mercedes kan rijden. Opvallend genoeg kan u niet zeggen hoe het inmiddels is gesteld met uw werkgever die u zelf 'oom I.(...)' noemt. Alhoewel hij eerst werd toegetakeld door C.(...), kwam u van uw vader achteraf niet te weten hoe het met hem is gesteld maar verklaart u zelf bijzonder luchtig dat I.(...) uit het hospitaal is, dat de verwonding bij hem minder erg was dan bij C.(...) en dat hij dus zeker op de been zal zijn aangezien zelfs C.(...) alweer op de been is (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat u zich hierover niet duidelijker heeft geïnformeerd, u zich zelfs niet te veel zorgen meer maakt over uw 'patron', doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

U verklaart dat u na aankomst in België, ongeveer 6 maanden voor het gehoor op het CGVS, één keer telefonisch contact heeft gehad met uw vader. Met andere woorden, u kan niet toelichten hoe de situatie van uw familie actueel is en/of er zich nog bepaalde verwickelingen in deze zaak en met betrekking tot uw eigen situatie hebben voorgedaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook dit is frappant. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege informeert over zijn actuele situatie en het verdere verloop van diens problemen in het land van herkomst. Dit is hier duidelijk niet het geval. Integendeel, op de vraag of u uw familie niet meer kan contacteren, probeert u dit af te schuiven en spreekt u zich tegen. Enerzijds probeert u te laten uitschijnen dat telefonisch contact niet zo gemakkelijk is maar anderzijds geeft u aan dat er in Egypte en in Silha nu wel een mobiel netwerk aanwezig is wat impliceert dat telefonisch contact nu gemakkelijker zou moeten verlopen. Op de vraag of u dan nu niet gemakkelijker contact kan leggen met uw familie, antwoordt u direct dat het netwerk zal worden afgeluisterd en bespioneerd. Het is totaal ongeloofwaardig dat de autoriteiten omwille van u en het werkongeval dat zich voordeed de telefoons in uw regio zouden afluisteren. Daarop geeft u aan dat u die ene keer slechts 3 minuten met uw vader heeft kunnen bellen, en dan nog met de telefoon van een vriend in België, wiens nummer niet traceerbaar is in Egypte. Op de logische vraag of u dan niet opnieuw op deze manier contact kan leggen met uw familie, maakt u er zich vanaf door te zeggen dat uw vriend hier niet meer is. U gevraagd of u dan geen contact kan leggen met uw oom in Alexandrië, die u eerder ook al uit de nood heeft geholpen, stelt u dat u diens nummer niet heeft. Ook deze uitleg kan bezwaarlijk overtuigen aangezien er voldoende mogelijkheden zijn om een internationaal nummer te achterhalen mocht u dit werkelijk wensen. Het heeft er alle schijn van dat u zelfs op dit vlak niet de waarheid vertelt en ofwel zelf geen contact meer wenst met uw familie, ofwel de bestaande contacten met uw familie niet wenst toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS, P. 7). Opnieuw komt dit de oprechtheid van uw verklaringen niet ten goede.

Vervolgens is het evenmin plausibel dat, mochten de feiten zich hebben voorgedaan zoals u ze vertelt en mocht C.(...) op wraak zinnen, uw achtergebleven familie geen problemen met hem kent. Tijdens het korte gesprek met uw vader zou u wel te weten zijn gekomen dat hijzelf geen problemen kent met C.(...), behoudens het feit dat C.(...) er is mee komen dreigen dat hij u wel zal vinden en dat hij u dood wil. In de gegeven omstandigheden kan het echt niet worden geloofd dat C.(...) dan geen wraak zou nemen op uw vader of op een ander familielid, aangezien u onvindbaar bent. U veronderstelt - ook al weet u het niet zeker - zelfs dat I.(...) ook geen problemen heeft met C.(...). U geeft aan dat ù diegene bent op wie C.(...) zich wil wreken en dat de anderen geen gevaar lopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is verbazingwekkend en kan er enkel op duiden dat u zelf evenmin problemen hoeft te vrezen vanwege deze C.(...) en dat uw incident met C.(...) moeilijk kan worden geloofd.

Tot slot, u gevraagd of u niet aan al deze problemen kon ontkomen door u bij uw oom M.(...) in Alexandrië - op een verre afstand van Silha - te vestigen, bent u stellig dat C.(...) u overal kan terugvinden en zal zoeken. Ook dit kan moeilijk worden geloofd en wordt evenmin gestaafd door concrete feiten of gebeurtenissen. Daarenboven, indien zelfs uw eigen familie in jullie dorp door C.(...) met rust wordt gelaten is het totaal buiten proportie om te beweren dat hij u overal in het land zal zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

De door u neergelegde stukken, uw originele Egyptische identiteitskaart en geboortebewijs, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij tonen uw herkomst en persoonsgegevens aan, de welke hier niet ter discussie staan.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er onvoldoende geloof worden gehecht aan uw asielmotieven en heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging geenszins aannemelijk gemaakt en kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te

worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviseerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om de hierboven uiteengezette redenen in gebreke.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte – Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger geviseerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en

artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit om zijn asielaanvraag af te wijzen omdat onvoldoende geloof kan worden gehecht aan zijn asielmotieven en omdat hij zijn zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker benadrukt dat hij – een niet opgeleide minderjarige – zijn land diende te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging tijdens de Morsi-periode. Toen hij problemen kende in Egypte, was de overheid in handen van de Moslimbroederschap, een islamitische organisatie welke streefde naar de invoering van een streng islamitische staat waar andere religies geen plaats hebben. Verzoeker wijst erop dat de Koptische gemeenschap in Egypte steeds een grote vervolgingsgraad heeft gekend. Door de democratische overwinning van de Moslimbroeders veranderde de algemene situatie van de christenen, die voordien relatief in vrede konden leven, drastisch. De politiek gevoerd door het leger waarbij de christenen toch enige bescherming genoten werd verlaten en fundamentalisten kregen opnieuw de vrijheid om de minderheden aan te vallen, te vernederen en waar mogelijk te vermoorden. In deze algemene situatie heeft verzoeker naar eigen zeggen te maken gehad met een lokale fundamentalist, verbonden met de Moslimbroeders, die de christenen weg wilde. Het Commissariaat-generaal gaat volgens verzoeker uit van een verkeerde zienswijze, stellende dat er geen reden is om te vluchten en dat er een veilige omgeving is waar aangifte bij de overheidsdiensten mogelijk is. Verzoeker verduidelijkt dat de algemene verslagen over Egypte, de fundamentalisten, de vervolging van Koptische christenen voldoende duidelijk is en aantoont dat er in de Morsi-periode geen mogelijkheid was om bescherming te bekomen tegen de Moslimbroeders. Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn verklaringen niet grondig geanalyseerd worden, rekening houdende met de algemene situatie ter plaatse, en dat zeker onvoldoende rekening wordt gehouden met de ontwikkelingsgraad van een (toen) minderjarige persoon op “leercontract”. Verzoeker benadrukt dat uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken, minstens voldoende ernstig naar voor is gekomen, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst. Hij verduidelijkt verder dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen waarvan hij net te lijden heeft. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Verzoeker meent dat geen van de argumenten van het Commissariaat-generaal volstaan om te concluderen dat zijn asielaanvraag ongegrond zou zijn en dat het Commissariaat-generaal slechts haar onwil aantoont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, wijst verzoeker erop dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken in haar reisadvies de situatie in Egypte als onveilig beschrijft met uitzondering van de toeristische centra. Uit dit reisadvies en de algemene gegevens blijkt dat de situatie zeer onveilig is en dat het dan ook geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt, kan men onmogelijk opleggen aan iemand van andere origine, aldus nog verzoeker. Verzoeker wijst erop dat blijkens de Europese Richtlijn 2004/83/EG een tijdelijke maar verlengbare verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstig schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker betwist dat de situatie voor de Koptische christenen in Egypte sinds de machtsovername door het leger terug beter is. Zoals blijkt uit verschillende artikels is de situatie in het algemeen nog zeer onveilig voor Koptische christenen. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat de situatie voor Koptische christenen zorgwekkend is. De algemene onveiligheid laat volgens verzoeker bovendien niet toe om intern te vluchten. Verzoeker ontkent niet dat er in Egypte geen algemeen gewapend conflict is doch meent dat de vervolging van Koptische christenen en de talrijke aanslagen voldoende zijn voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een print-screen van een internetpagina waar een geluidsfragment kan worden beluisterd waarin NOS Midden-Oostencorrespondent S. van Hoorn het geweld tegen Koptische christenen in Egypte verklaart en het document *"Petitie: bescherm Koptische christenen in Egypte"* van Amnesty International.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn reactie en die van zijn familieleden na het incident in de schrijnwerkerij totaal niet logisch noch plausibel is, zoals omstandig wordt uiteengezet, (ii) het niet aannemelijk is dat hij of zijn familie niet heeft getracht om deze zaak met C. of met de politie te regelen en uit te klaren en zijn ingrijpende reactie om direct naar Alexandrië te vluchten en van daaruit quasi onmiddellijk het land te verlaten niet in verhouding staat tot de ernst van de feiten die zich hebben voorgedaan, (iii) het met de blessure van C. volgens verzoeker overigens nog blijkt mee te vallen, wat nogmaals de ernst van dit incident relativeert, (iv) hij opvallend genoeg niet kan zeggen hoe het inmiddels is gesteld met zijn werkgever die hij zelf 'oom I.' noemt en het gegeven dat hij zich hierover niet duidelijker heeft geïnformeerd en hij zich zelfs niet te veel zorgen meer maakt over zijn 'patron' afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten, (v) hij niet kan toelichten hoe de situatie van zijn familie actueel is en/of er zich nog bepaalde verwickelingen in deze zaak en met betrekking tot zijn eigen situatie hebben voorgedaan en hij geen overtuigende verklaringen aflegt op de vraag of hij zijn familie niet meer kan contacteren, (vi) het evenmin plausibel is dat, mochten de feiten zich hebben voorgedaan zoals hij ze vertelt en mocht C. op wraak zinnen, zijn achtergebleven familie geen problemen met hem kent en het verbazingwekkend is dat hij veronderstelt dat zelfs I. ook geen problemen meer heeft met C., (vii) niet kan worden aangenomen dat hij niet aan al deze problemen kon ontkomen door zich bij zijn oom M. in Alexandrië – op een verre afstand van Silha – te vestigen, (viii) zijn identiteitskaart en geboortebewijs enkel zijn herkomst en persoonsgegevens aantonen, welke niet ter discussie staan, (ix) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan worden gesteld dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (x) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 november 2013 (CG nr. 1217451), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.3. In zoverre verzoeker zijn rechten van verdediging geschonden acht, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden

genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Verzoeker licht overigens niet toe op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd, zodat dit onderdeel van het middel niet dienend wordt ingeroepen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker verder geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.5.1. Vooreerst dient de Raad na lezing van het administratief dossier vast te stellen dat verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij C. zou verwond hebben allerminst eensluidend zijn. Zo verklaarde hij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken *“Op 25-06-2012 was er ruzie tussen mijn baas I.(...) A.(...) H.(...) en F.(...). Waarom weet ik niet. Mijn baas is Christen en F.(...) is Moslim. Ik hoorde mijn baas hard roepen en ik zag dat hij een slag op zijn hoofd had gekregen. F.(...) kwam naar me toe en ik gooide een boormachine in zijn richting. Hij was gewond aan het been. (...)”* (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.5., p. 4). Deze verklaringen impliceren dat verzoeker opzettelijk de boormachine gooide en hierbij C. verwondde aan het been. Dit blijkt eveneens uit het verzoekschrift, waar wordt uiteengezet dat verzoeker werd geconfronteerd met een aanval door een gekende fundamentalist, dat hij hierbij heeft geprobeerd om zichzelf te beschermen en dat hij het toestel dat in zijn handen aanwezig was heeft weggegooid naar de aanvalleur, die hierbij ernstig gewond raakte. Uit verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt daarentegen dat het om een ongeluk ging: *“(...) Op een vrijdag was er ene C.(...) F.(...) die langskwam voor een werkje, hij sprak met de werkgever, er kwam ruzie van, ik hoorde ze bekvechten. Ik ging naar buiten, ik zag dat mijn patron gewond was. Ik had een machine vast. Mijn patron riep, hij had een grote wonde aan zijn hoofd en C.(...) kwam naar mij op datzelfde moment, ik wou naar buiten lopen, ik liet mijn machine vallen en dat viel op het been van c.(...). (...)”* (administratief dossier, stuk 5, p. 4).

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers reactie en die van zijn familieleden na het incident in de schrijnwerkerij totaal niet logisch noch plausibel is.

Vooreerst kan het de Raad geenszins overtuigen dat verzoeker, hoewel hij zag dat zijn baas I. een ernstige hoofdwonde had en hij zelf (per ongeluk) C. ernstig verwondde met zijn werktuig, niets deed om beide gewonden te helpen of minstens om hulp te roepen. In het verzoekschrift wordt geen verklaring geboden voor dit gebrek aan initiatief om I. en C. te helpen.

Ook verzoekers reactie nadat hij uit de schrijnwerkerij wegvluchtte kan allerminst plausibel worden geacht. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat het normaal is dat hij niet naar zijn ouderlijk huis is gegaan aangezien de aanvalleur wist wie hij was en dan ook naar daar zou gaan. Zijn tante was op dat ogenblik het veiligste alternatief. Zij nam contact om met zijn oom en niet met zijn vader omdat deze laatste toch niets kon ondernemen. Bovendien kan verwacht worden dat zijn vader onder druk (foltering?) kon gezet worden om te verklappen waar zijn zoon zich zou bevonden, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat het inlichten van zijn vader geen enkel verschil zou kunnen maken in de bescherming tegen C.. Met dergelijk verweer, waarmee verzoeker in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, slaagt verzoeker er andermaal niet in te overtuigen en vermag hij niet afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“(...) U zette het vervolgens op een lopen, rende onmiddellijk naar uw tante, in hetzelfde dorp maar 3 à 4 km verderop. Op haar beurt verwittigde ze uw oom in Alexandrië die onmiddellijk een kennis van een naburig dorp stuurde om u op te halen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-6). De vraag dringt zich op waarom u niet in eerste instantie naar huis vluchtte, of indien u liever bij uw tante F.(...) hulp zocht, zij niet eerst uw ouders verwittigde in plaats van een oom te contacteren die in Alexandrië en dus aan de andere kant van het land woont. Op de vraag waarom F.(...) geen contact zocht met uw ouders die naast u toch de eerste betrokkenen zijn, antwoordde u lakoniek ‘wat uw vader dan wel zou*

kunnen doen?'. U erop gewezen dat uw vader toch op de hoogte moest worden gebracht van het incident, eerder dan een oom die veraf woont, zegt u dat u niet naar huis wou want dat de mogelijkheid bestond dat aanhangers van C.(...) u er zouden staan opwachten. Dan nog is het totaal onbegrijpelijk waarom uw tante F.(...) - waar u op dat moment veilig was - uw vader niet verwittigde van uw komst bij haar en van het gebeurde. Uw antwoord op deze vraag is totaal naast de kwestie, nl. dat niemand u met een persoon zoals C.(...) kan helpen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Minstens zou uw tante met uw vader contact moeten hebben opgenomen, al was het maar om hem te waarschuwen voor wat er was gebeurd en wat hiervan de gevolgen konden zijn voor u en het gezin. De wijze waarop u de zaken voorstelt is bijzonder onaannemelijk en doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw asielrelaas. (...)"

Dat verzoeker voorts niet in staat is te zeggen hoe de man heette die hem in opdracht van zijn oom anderhalf uur later bij zijn tante kwam ophalen en naar Alexandrië bracht, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem geschetste voorstelling van de feiten. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van zijn bewering dat zijn oom iemand stuurde om hem op te halen en naar Alexandrië te brengen en de stelling dat deze persoon niet van Alexandrië was maar afkomstig was uit een stad dicht bij verzoekers woonplaats. Het hoeft geen betoog dat verzoeker met dergelijk verweer geen verklaring biedt voor zijn onwetendheid omtrent de identiteit van deze persoon, onwetendheid welke gelet op de duur van de reis naar Alexandrië volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht. Dit klemt des te meer daar verzoeker wél kan duiden dat de man afkomstig was van Mansjiyya (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Dat hij wel over deze informatie beschikt doch niet diens naam kent, is allerminst plausibel.

2.5.2. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat verzoekers ingrijpende reactie om direct naar Alexandrië te vluchten en van daaruit quasi onmiddellijk het land te verlaten niet in verhouding staat tot de ernst van de feiten die zich hebben voorgedaan. Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor blijkt immers dat hij C. per ongeluk had verwond en dit overigens pas nadat C. zelf zijn werkgever al zwaar had toegetakeld. Door onmiddellijk te vluchten - zonder hulp te halen - maakte verzoeker zich extra verdacht. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mening toegedaan dat het in de gegeven omstandigheden veel plausibeler zou zijn geweest indien verzoeker onmiddellijk zou hebben toegelicht aan de hulpdiensten en/of de politie wat er precies was gebeurd en dat hij een getuigenis zou hebben afgelegd - eventueel bijgestaan door zijn vader - of een bemiddelingspoging zou hebben ondernomen.

Verzoeker laat gelden dat uit algemene verslagen over Egypte blijkt dat er in de Morsi-periode geen mogelijkheid was om bescherming te bekomen tegen de Moslimbroeders en dat het Commissariaat-generaal vergeet dat er sprake is van grootschalige agressie en vervolging van christenen door of middels goedkeuring van de Morsi-regering zodat hij of zijn familie in deze tijdsgeest niet kon gaan onderhandelen. Verzoeker vervolgt dat hij C., diens omgeving en diens connecties kende en wist dat de wraak zeer groot zou zijn. Er is dan ook geen mogelijkheid om te onderhandelen met een dergelijke persoon, aldus nog verzoeker. Andermaal slaagt verzoeker er niet in te overtuigen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Mohammed Morsi op 24 juni 2012 werd verkozen tot president van Egypte, in welke functie hij op 30 juni 2012 is aangetreden, en dat – in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift – de toename van de agressie en de geweldplegingen tegen Koptische christenen zich niet situeert in de periode waarin Morsi president was doch wel in de zomer van 2013, nadat Morsi op 3 juli 2013 werd afgezet als president. Het incident dat aan de basis zou liggen van zijn vlucht uit Egypte zou zich blijkens verzoekers verklaringen hebben voorgedaan op 26 of 27 juni 2012 (administratief dossier, stuk 5, p. 5) dus voor het aantreden van president Morsi en voor de toename van het interconfessionele geweld. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat de politie verzoekers getuigenis niet zou hebben genoteerd of hieraan niet het passende gevolg zou hebben gegeven. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker evenmin een valabele verklaring bij waarom het niet mogelijk zou zijn geweest om een bemiddelingspoging tussen de twee geloofsgemeenschappen te ondernemen, desgevallend via de dorpsouderen. Dat er niet werd geprobeerd om de kwestie op te lossen doch quasi onmiddellijk de drastische beslissing werd genomen dat verzoeker het land zou verlaten, komt zijn algehele geloofwaardigheid andermaal niet ten goede.

2.5.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motivering ongemoeid laat waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt als volgt: "(...) *Opvallend genoeg kan u niet zeggen hoe het inmiddels is gesteld met uw werkgever die u zelf 'oom I.(...)' noemt. Alhoewel hij eerst werd toegetakeld door C.(...), kwam u van uw vader achteraf niet te weten hoe het met hem is gesteld maar verklaart u zelf bijzonder luchtig dat I.(...) uit het hospitaal is, dat*

de verwonding bij hem minder erg was dan bij C.(...) en dat hij dus zeker op de been zal zijn aangezien zelfs C.(...) alweer op de been is (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat u zich hierover niet duidelijker heeft geïnformeerd, u zich zelfs niet te veel zorgen meer maakt over uw 'patron', doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Evenmin wordt enig verweer gevoerd tegen de overwegingen van de commissaris-generaal dat het niet plausibel is dat – mochten de feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoeker ze vertelt en mocht C. op wraak zinnen – zijn achtergebleven familie geen problemen met hem kent en het daarnaast verbazingwekkend is dat verzoeker veronderstelt dat zelfs I. ook geen problemen meer heeft met C.. De pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande blijven dan ook onverminderd staande blijven en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.4. Tot slot wordt de oprechtheid van verzoekers verklaringen aangetast door de vaststelling dat hij tijdens het gehoor niet kon toelichten hoe de situatie van zijn familie actueel is en/of er zich nog bepaalde verwickelingen in deze zaak en met betrekking tot zijn eigen situatie hebben voorgedaan en hij geen overtuigende verklaringen aflegde op de vraag of hij zijn familie niet meer kan contacteren.

Verzoeker werpt op dat hij ondertussen contact heeft gehad met zijn vader en dat hij de bevestiging bekwaam dat hij nog steeds wordt gezocht. Hij verduidelijkt dat de personen nog verschillende malen naar zijn huis kwamen. Ze weten ook dat hij in het buitenland is en hebben aangegeven dat hij bij een eventuele terugkeer zou vermoord worden, aldus verzoeker. Het mag evenwel verbazen dat verzoeker na confrontatie met een negatieve beslissing plots wel in de mogelijkheid verkeert om contact op te nemen met zijn vader terwijl hij tijdens het gehoor beweerde dat hij zijn familie op geen enkele manier kon contacteren. In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct het volgende vastgesteld: *"(...) Integendeel, op de vraag of u uw familie niet meer kan contacteren, probeert u dit af te schuiven en spreekt u zich tegen. Enerzijds probeert u te laten uitschijnen dat telefonisch contact niet zo gemakkelijk is maar anderzijds geeft u aan dat er in Egypte en in Silha nu wel een mobiel netwerk aanwezig is wat impliceert dat telefonisch contact nu gemakkelijker zou moeten verlopen. Op de vraag of u dan nu niet gemakkelijker contact kan leggen met uw familie, antwoordt u direct dat het netwerk zal worden afgeluisterd en bespioneerd. Het is totaal ongeloofwaardig dat de autoriteiten omwille van u en het werkongeval dat zich voordeed de telefoons in uw regio zouden afluisteren. Daarop geeft u aan dat u die ene keer slechts 3 minuten met uw vader heeft kunnen bellen, en dan nog met de telefoon van een vriend in België, wiens nummer niet traceerbaar is in Egypte. Op de logische vraag of u dan niet opnieuw op deze manier contact kan leggen met uw familie, maakt u er zich vanaf door te zeggen dat uw vriend hier niet meer is. U gevraagd of u dan geen contact kan leggen met uw oom in Alexandrië, die u eerder ook al uit de nood heeft geholpen, stelt u dat u diens nummer niet heeft. Ook deze uitleg kan bezwaarlijk overtuigen aangezien er voldoende mogelijkheden zijn om een internationaal nummer te achterhalen mocht u dit werkelijk wensen. Het heeft er alle schijn van dat u zelfs op dit vlak niet de waarheid vertelt en ofwel zelf geen contact meer wenst met uw familie, ofwel de bestaande contacten met uw familie niet wenst toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS, P. 7). Opnieuw komt dit de oprechtheid van uw verklaringen niet ten goede."* Gelet op het geheel van wat voorafgaat en op grond waarvan de Raad niet anders kan dan besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste vluchtrelaas, moet ook de blote bewering in het verzoekschrift dat hij ondertussen heeft vernomen dat hij nog steeds wordt gezocht volstrekt ongeloofwaardig worden geacht.

2.5.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.6. Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven. De motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het met de blessure van C. volgens verzoeker overigens nog blijkt mee te vallen, wat nogmaals de ernst van dit incident relativeert, is bijkomstig en niet determinerend. Ook de opmerking dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker niet aan al deze problemen kon ontkomen door zich bij zijn oom M. in Alexandrië – op een verre afstand van Silha – te vestigen is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, niet dienstig. Kritiek op deze overtollige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.5.7. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij ogenblik van de feiten minderjarig was en meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn beperkte

ontwikkelingsgraad en opleidingsniveau, benadrukt de Raad dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon met een beperkte opleiding kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

2.5.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen.

2.6.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Met het louter betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de argumentatie dat de situatie in het algemeen nog zeer onveilig voor Koptische christenen en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat de situatie voor Koptische christenen zorgwekkend is, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde

een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Op 4 maart 2014 maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overeenstemming met artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de *COI Focus Egypte – Situatie van de christenen* van 23 december 2013 over aan de Raad. In deze actualisatie van de informatie met betrekking tot de situatie van de christenen in Egypte worden hoger gedane vaststellingen bevestigd (p. 17-21, p. 24-25 en p. 29). Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat in de meest recente maanden de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte de jongste maanden geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap (p. 22).

De informatie gevoegd aan het verzoekschrift vermag niet afbreuk te doen aan het voorgaande. Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.7.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van hoger genoemde informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dat de situatie in Egypte als onveilig beschrijft met uitzondering van de toeristische centra, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Egypte te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Egyptische nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker bevestigt overigens uitdrukkelijk in het verzoekschrift dat niet kan ontkend worden dat er actueel in Egypte geen gewapend conflict aan de gang is. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS